

Tekster: *Es 51,12-16, 1 Thess 4,13-18, Matt 24,15-28*

Lem 10.30

8 Om alle mine lemmer

279 Venner, lad kun (mel. Vaj nu)

277 Herre, når din time kommer

274 Rejs op dit hoved

438 Hellig

477 Som korn

261 Halleluja (mel. Op alle)

Rødding 14.00

8 Om alle mine lemmer

277 Herre, når din time kommer

274 Rejs op dit hoved

261 Halleluja (mel. Op alle)

Ødelæggelsens vederstyggelighed! Det er et stærkt ord. Et ord man kan gyse over, fordi det indeholder så meget gru og rædsel. Ødelæggelse. Det ved vi , hvad er. Vi ser det i fjernesynet når billeder af ødelagte byer glider henover skærmen efter endnu en orkan, eller når endnu en by har været skueplads for kampe og bombardementer. Vederstyggelighed ved vi måske ikke rigtigt, hvad er. Men vi kan næsten høre det: det har i altfald noget med ”styg” at gøre, det er noget grimt, hæsligt, modbydeligt.

Udtrykket Ødelæggelsens vederstyggelighed stammer fra Danielsbogen i Det gamle Testamente og dækker over det Zeusalter den græsk-syriske konge Antiokus, der havde erobret Israel, lod opstille i Jerusalems tempel. Det var det grimteste, det hæsligste, det mest modbydelige, man kunne forestille sig. For ikke blot var hedninger, som slet ikke måtte komme i templet, trængt ind på det allermest hellige område. De havde tilmed opstillet et billede af en afgud på Gud Herrens eget udvalgte sted. Det var specielt rædselsfuldt fordi Israels Gud i

modsætning til alle andre guder på den tid blev troet og bekendt som den eneste Gud. Skaberen af himmel og jord. Den almægtige, som ikke tålte nogen anden gud ikke bare ved sin side, men hele kulten omkring jødernes gud Jahve forudsatte, at der slet ikke kunne findes nogen som helst guddommelig magt, der kunne konkurrere med ham. Og nu måtte jøderne, hver gang de kom forbi templet se et alter for en gud som slet ikke fandtes stå og prale på det sted hvor deres egen Gud skulle tilbedes. Det var den hæsligste og grimteste ydmygelse man kunne tænke sig af det allermest hellige og ophøjede i det jødiske folks åndelige verden. Men det var samtidig, da Jesus talte om Ødelæggelsen Vederstyggelighed, noget der var sket for meget længe siden. Næsten 200 år var det siden at Antiokus havde vanhelliget templet. Så Jesus må altså mene noget andet med Ødelæggelsens Vederstyggelig end Danielsbogen.

Så hvad betyder det, når Jesus siger: Når I ser Ødelæggelsens Vederstyggelige stå på hellig grund? Ja, prøver vi at forstå ordene befriet for hele deres

tidsbundne sammenhæng. Prøver vi at forstå ordene i en almengyldighed, som ikke bare gælder Jesu samtid, men prøver vi at forstå dem i almengyldighed, der også gælder os, - og det mener jeg godt man forsvarer at prøve på, når vi ved, hvad det var der stod på spil i Daniels brug af ordene.- så betyder ordene slet og ret: Når det ikke kan blive værre! Når alt er så rædselsfuldt, som man overhovedet kan forestille sig, ja, sikkert værre end man *kan* forestille sig: Hvad så?

Jesus skildrer en situation af total opløsning og panik for os. En sanseløs desperat flugt bort fra det forfærdelige. Og jeg kan når jeg læser denne skildring ikke lade være at tænke på de ulykkelige ofre for borgerkrigen i Syrien. Men jeg tror samtidig, at Jesu ord har adresse til alle, der oplever, at alt bryder sammen omkring dem. Det kan være i en krigssituation, det kan være under en naturkatastrofe. Men det kan også være, når ens eget liv bryder sammen: Når man rammes af sygdom eller ens barn eller elskede bliver ramt af sygdom.

Det Jesus taler om, det er den situation, hvor man oplever livet gå i stykker, hvor man oplever død, intethed, tomhed vælte sig ind over en og opsluge én. Og så kan det godt være, at Jesus specifikt har tænkt på et eller andet apokalyptisk slag mellem onde og gode magter, den slags var der masser af forestillinger om på Jesu tid. Men faktisk tror jeg, at disse apokalyptiske forestillinger bare er en af de dragter, en helt grundlæggende angst, der kan aktualisere sig i ethvert menneskes liv, iklæder sig. Angsten for intet! Selv angsten for døden er, tror jeg, blot er en anden dragt, denne angst for intet kan iføre sig. Det forfærdeligste af alt, det er at være helt alene, så alene at der ikke en gang er nogen til at være vidne til ens ensomhed. Det er det, der viser sig i den sanseløse flugt fra krigens ødelæggelse. Det er det, der viser sig i den døendes angst overfor døden: at der ingen er, der kan hjælpe, at der intet er, man kan holde fast i, at alt blot er et rasende kaotisk styrt ud i et ingenting, som der ikke er nogen vej ud af. Et ingenting, der fylder alt og opsluger alt.

Og her er det så Jesus siger sit fantastiske, vidunderlige: når alt ser helt håbløst og helt forfærdeligt ud, skal du ikke fortvivle. For jeg vil komme til dig.

Og her kan man virkelig godt spørge sig selv, hvad i alverden der er foregået i hovederne på de præster og lærde der i oldkirken blev enige om, at der 25. søndag efter trinitatis skulle prædikes over netop de vers, vi har hørt i dag. For teksten stopper jo inden vi når frem til, hvad det er Jesus vil sige med sin skildring af disse frygtelige begivenheder. Og nu vil jeg læse den umiddelbare fortsættelse af dagens prædiketekst for jer, - og I må gerne blive siddende. Efter at Jesus har sagt: hvor ådslet er, der vil gribbene flokkes, da siger han: "Men straks efter trængslen i de dage skal solen formørkes og månen ikke skinne og stjernerne falde ned fra himlen og himlens kræfter rystes. v30 Og da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himlen, og da skal alle jordens folkestammer jamre, og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med magt og megen

herlighed. v31 Og han skal sende sine engle ud med høj basunklang, og de skal samle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra den ene ende af himlen til den anden.”

Det Jesus siger til os i evangeliet i dag, det er: I skal aldrig fortvivle. For jer er der og jeg vil være der for jer. I bliver aldrig alene, for når I oplever intetheden slå sammen om jer, så kommer jeg til jer og samler jer omkring mig.

Jesus var på et tidspunkt brudt op hjemmefra, og han var vandret ud i verden. Han havde, da han blev døbt af Johannes i Jordan en religiøs oplevelse af sin egen samhørighed med Gud, der kom til at bestemme resten af hans liv. Noget af det mest bemærkelsesværdige ved Jesus var den flok om mennesker, han samlede omkring sig. Mennesker af alle mulige forskellige slags, som samledes om ham og fandt samværet med ham og fællesskabet omkring ham så godt og trygt og stærkt, at de ikke kunne forlade ham igen, selvom de veje han førte

dem ad hverken var behagelige eller lette. En af dem, Johannes, formulerede det senere sådan, at de sammen med Jesus havde oplevet en kærlighed så lysende og stærk som selve Guds kærlighed.

Det er dette tætte, trygge kærlighedsfællesskab, Jesus i fortsættelsen af dagens evangelium lover at han vil samle os til. Når alt det vi her i verden stoler på bliver til intet. Når vi er helt alene, når der ikke er nogen der kan eller vil hjælpe os. Når alt bryder sammen over os, når den grund vi står på brister og vi styrter i afgrunden, da er det ikke mørke, tomhed og ingenting vi forsvinder i, men da vil Kristus være der, gribe os og samle os omkring sig i et fællesskab af liv, lys, kærlighed og glæde. Det er ikke død, mørke og ingenting, der er det sidste der er at sige om os, men det er Liv, lys, glæde og kærlighed. Det var det, Jesus sagde til os. Han satte sit liv ind på det. Og han bekræftede siden sine ord til os med sin opstandelse fra de døde.

Amen.